

Одборници Скупштине града Београда донели су одлуку да у нашем главном граду буде подигнут споменик писцу Милораду Павићу, као и првом председнику независног Азербејџана Гајдару Алијеву у знак захвалности што је амбасада ове земље изразила спремност да финансира реконструкцију парка на Ташмајдану. Ово је вест која изазива не само неверицу већ и горки осећај повређености.

Ташмајдан је један од важних симбола Београда, његов посебан топос који се не може трампити за прилог којим би се финансирала обнова овог парка. Просто је невероватно да су одборници Скупштине града могли да прихвате овакав у крајњој линији понижавајући услов о подизању споменика Гајдару Алијеву. Не помаже ту ни намера да се подигне споменик и Милораду Павићу, великом српском писцу, који би вероватно требало да послужи као идеално средство за ублажавање овако изразито понижавајућег пословно-градитељског аранжмана.

Зар смо ми изгубили свако осећање достојанства и оданости основним урбаним вредностима и традицијама нашег главног града? Пре свега Милораду Павићу јер му је место на Калемегдану, где се и налази споменичка алеја наших најзнаменитијих писаца. При томе се комисија за именовање улица и тргова одлучила за писца Хазарског речника пошто је он писао о потомцима данашњих становника државе која тако великодушно, уз одређене услове, нуди помоћ за обнављање ташмајданског парка. При томе је Милорад Павић победио у оштрој конкуренцији краља Петра Првог Карађорђевића, Стефана Немање, Стефана Лазаревића, Милоша Обреновића, Меше Селимовића, као и Михајла Петровића Аласа. На овај начин је избегнута још већа бламажа и понижење.

Заиста, ко су одборници у градској Скупштини Београда и да ли они уопште рационално размишљају када доносе одлуке. Судећи по овој одлуци о реконструкцији Ташмајдана, њих руководе неки други разлози које ми грађани не можемо да докучимо јер су део политике одвојене од поштовања и заступања реалних интереса и потреба грађана.

Зар заиста Београд нема средства да реконструише Ташмајдан него прихвата, у најмању руку, непристојну понуду из Азербејџана од два милиона евра, уз услов да у овом нашем најзнаменитијем престоном парку свој споменички кутак добије и први председник Азербејџана Гајдар Алијев. А о каквој се историјској личности ради? Гајдар Алирза Оглу Алијев био је 13 година, од 1969. до 1982. године, лидер Совјетске Републике Азербејџан, а од 1993. до 2003. и председник независног Азербејџана, што значи да је скоро три деценије доминирао политичким животом ове кавкаске државе. Пре него што је постао апсолутни вођа Азербејџана био је руководилац КГБ-а у тој земљи. Био је константно оптуживан за корупцију и сарадњу са мафијом. Познат је и његов поклон председнику Брежњеву: скупоцени прстен од 16 дијаманата, вредан тадашњих баснословних 220.000 рубаља. На месту председника Азербејџана заменио га је син Илхам.

Ова одлука одборника у београдској скупштини, као и многе друге сличне одлуке, само говори о дубокој моралној и друштвеној кризи у којој ми данас живимо и показује до које смо мере изгубили способност да препознамо и бранимо праве људске вредности. Најжалосније је што више не можемо да сачувамо ни минимум самопоштовања и достојанства за најважније вредности које чине београдски дух. Шта је на реду након, у најмању руку непристојне, азербејџанске понуде за реконструкцију Ташмајдана? Ова понуда је сигурно претходно била усаглашена на државном и дипломатском нивоу, а одборници Скупштине града су, као и много пута до сада, само аминовали већ донете одлуке. У новинским извештајима остало је забележено да је незадовољство и неслагање са оваквом скандалозном одлуком изразио одборник Ђорђе Мамула. То само говори колико су код нас ретки гласови разума.

Да иронија буде већа, на истој седници је усвојена одлука о подизању споменика Фредерику Шопену у оквиру парка Мањеж. Овај предлог је поднела Амбасада Републике Пољске у Београду, која је и обезбедила бисту једног од најзначајнијих великана музичке уметности. И то је данас права слика Србије. Велика конфузија и хронични недостатак рационалног односа према најтемељнијим вредностима демократског друштва. Наши изабрани представници су одавно заборавили ко их је послао у парламентарне клупе, њима је само важно да се остварује политика њихових странака, без обзира на то колико она била бесмислена и урушавала елементарне принципе достојанства.